

מאחורי הקלעים שערויית השבוע

כל שבוע פורצת בטלוויזיה שערויית חדשה. תראו רק מה קרה בשבוע שעבר: החליט שיהחליט, לשלוח את הכתב הי-צבאי רון בריישי לתורכיה כדי לסקור את פרשת הטיפוח של הקונסול אפרים אל-רום. במקום לשלוח צוות שלם, סוכם, שבך ישי יקבל צוות מקומי בתורכיה. בו במקום החליטו צלמי הטלוויזיה על הפסקת עבודה במחאה. מדוע לא שלחו גם צלם? שאלו, מה פתאום הוא לקח איתו מצלמה? ואנחנו עוד לימדנו אותו לצלם.

„חכה, חכה, עוד יגיע תורו“, לחשו בי-ארטיות בחודרי-חורים, „כל הרעיון הזה היה כשלון חרוץ. נתנו לו צלם תורכי בן 60, שלא ידע לדבר אנגלית. לא היתה ביניהם שפה משותפת. הצלם פחד לצלם בלי אישור מהמשרה. בגלל זה החומר הגיע מאוחר“. באה המציאות וספחה על סניהם של הצל-מים הגרמנים: הכתבות מתורכיה הגיעו בי-זמן ובמקום. נכון שהאיכות שלהם היתה מתחת לכל ביקורת, אבל זה היה קורה אפילו אם צלם ישראלי היה נוסע עם רון בריישי לתורכיה.

שירות רב. מה קרה שהצלמים בטלווי-זיה הישראלית עלו על הבריקדות? כבר היו תקדימים שנשלחו כתב לחייל בלי צלם. רק לאחרונה יצא דן רביב לארצות-הברית בלי צלם. רון בריישי ורון אדלייט יצאו לפעולות צבאיות עם מצלמה ביד ובלי צלם מקצועי. מפני שדובר צה"ל לא אישר הש-תתפות צוות.

היו גם תקדימים הפוכים, צלם יצא ל-שטח בלי כתב. היו אלה הצלמים, שנלחמו כל הזמן על זכותם לצאת לשטח ולערוך כתבות גם בלי כתב. מדוע זה כשר וזה פסול?

אבל הצלמים, המתוסכלים בגלל דברים אחרים, ראו באקס האחרון, שנעשה בכיכול כנגדם, את הקס ששבר את גב הנמל. מה כואב יצלמים? כואב להם שהפסיקו כמעט לחלוטין לצלם בטלוויזיה פרטים דר-קומנטריים, המאפשרים להם ביטוי אישי והתפתחות אישית. כואב להם שרוצים לפי-זר אותם במחלקות השונות. כואב להם ש-מעכשיו הם יעסקו בעיקר ברוטינה של שו-רות. אפשר להבין את הצלמים. אבל אי אפשר לקבל את הצעד הספונטאני שהם נק-טו בו. הם עצמם הרגישו בזאת למחרת הי-ום.

דבר והיפוכו. למחרת השביתה נחתם הסכם בין סמנכ"ל רשות השידור ארנון צוקרמן, לבין נציג הוועד פטר מיליק.

המצחק הוא בכך, שכל צד יצא בהרגשה של נצחון והחלט. האמת היא שההסכם אינו-אלא דבר והיפוכו: בסעיף הראשון נאמר במפורש, כי כל יציאה של צוות צלם ל-סיקור חדשות בארץ ובחול היא בעיקרון של יציאת צוות מלא. בסעיף השני נאמר, כי הרשות תחליט לגופו של עניין בהתאם לדחיות ולאופיו של הסיקור לשלוח צוות מלא, או כתב בלבד, או צלם בלבד. הוסכם גם על התייעצות עם ראשי היחידות הנוג-עים בדבר בכל מקרה ומקרה. אבל לא ברור על מה הם יתייעצו: האם על השאלה מה יהיה גודל הצוות או על השאלה מי יקבל את הסוכריה ויצא לחו"ל, כאשר ואם יוח-לט על יציאה בסדר גודל זה או אחר.

חרריה

✱ **זו בעייתך** (יום ד' 26/5, 18.30) חלק ב' של התיכנית הערבית על יחסי שכי-נות עם יהודים. תרגום עברי. מפיק — יעקב למדן. במאי — יצחק גרן.

✱ **פטי השבוע** (יום ד' 26/5, 20.35) מדרגות לוגייניות, סרטו המוחח של אלי-פרד היצ'קוק בו עבירה הלוך המשמשת ככת-לוחיה לגברת זקנה, שאחד משני בנייה של הגברת הזקנה הוא הרוצח המיתרתי המטיל את אימתו על בנות העיירה, משתתפים: דורותי מקגווייר, אתל בארימור, ג'ורג' בר-נט, גורדון אוליבר, רונדה פלמינג ואלזה לנקסטר.

✱ **גאווה ודיעה קדומה** (יום ה' 27/5, 19.30) פרק ב': גיין הצטננה והיא נאלצת להשאר בביתו של מר ביגלי. ליו-גאותה הגאה באה לטפל באחותה, לשמחתו הניסחת של מר דארסי היפה, העשיר ה-מופלא והיהיר.

השדרנית חירדו

אבקרת בסלוויזיה הישראלית

השמועה הפנטסטית על הידידות בין ג'ורג' איברהים חבש (סמי של סוסו), לבין אסתר דין, מזכירתו היפה של יוסף בר-אל, מנהל מחלקת החדשות בערבית בטלוויזיה, לא עוררה רעש, כמו מאורע אחר בטלוויזיה, שיסופר להלן, למרות שמייחסים לאסתי קרבת משפחה לשרהביטחון משה דין. המאורע הי-אחר קשור למדיניות הגרשית הפתוחים של שר-הביטחון. אנשי החדשות בערבית ממש לא זאמינו למראה עיניהם. הי-צעירה, שנכנסה לבית הטלוויזיה, נרא-תה בדיוק כמו זאהיה עינאב, מגי-שת תוכניות למשפחה בטלוויזיה הי-רד-נית. מסתבר שהיתה זו באמת זאהיה עינאב, המפקיח-המגישה הפופולארית של ירדן, שבאה לביקור קרובים, הביעה בהודמנות זו את רצונה לראות את הי-מתחיים. ראש עריית חברון, שייך מל-חמד עלי אל-ג'עברלי סידר לה את הביקור באולמני הטלוויזיה הישראלית. עינאב סיפרה למארחיה, כי בירדן עוק-בים בקפדנות ובהנאה אחר תוכניות „למשפחה“ הישראליות, „עאדל סמי רה“ „ויכוח פתוח“ (מוקד בערבית).

מבקר אחר מירדן, לא רק התפעל מי-הטלוויזיה הישראלית, אלא אף הציע את עצמו לעבודה במיסגרתה. הצעיר, שהותו נשמרת עדיין בסוד, היה שנים רבות צלם טלוויזיה במצרים ולאחר מכן בירדן, ואילו עתה הוא מבקש להש-תלב בטלוויזיה הישראלית. דרך אגב, סקר, שנערך עבור רשות השידור, בקרב ערביי ישראל והשטחים, ואשר מסקנותיו מורסמו בחוברת משם „ברשות“, היוצאת לאור מטעם דובר רשות השידור הצביע על הסרט העלילתי הערבי המוקדן בימי שישי כמיסדר הפופולארי ביותר. החד-שות דורגו במקום השני ולאחר מכן באו התוכניות „סמי וסוסו“, „פריסת שלום“, „למשפחה“ „ועולם המחר“.

דן כנר

העלאה במשכורת

ראשון השתלמות מפיקים על חשבון רשות-השידור, שתערך הקיץ באולפני הבי.בי.סי בלונדון. לעומת זאת, הבמאית רינה הר-רית (משחקב), סתם קפצה לביקור בי-לונדון אצל אחותה המפורסמת ח'יה הר-רית. גם המפיקה אסתר סופר (סמי ו-סוסו וש) יצא ביולי לחופשה ולטיור לימודים באולפני הבי.בי.סי. אבל על חשבון עצמה. דרך אגב, אסתר סופר היא המועמ-דת הוודאית ביותר למשרת ראש מדור יל-דים ונוער בטלוויזיה, תפקיד אותו מילאה בעבר ללא מיכרז.

אנשים מאושרים

האיש הכי מאושר בטלוויזיה הוא דן כנר, שזכה בימים אלה רשמית בתואר ב.א. באוניברסיטה העברית (וכתוצאה מכך גם לתוספת שכר ניכרת ברשות השידור). מאחוריו יש כבר שנת לימודים לקראת הי-מ.א., אבל קריירתו הפוריה ברדיו ובטל-

הקאובויים האמיצים

של תזמורת הקצב

יום של צחוקים היה היום בו צולמה תזמורת הקצב של אילן מוכיח רי-כתב על סוסים במערבון מוסיקלי, בי-מורדות נחל עמוד בגליל העליון, עביר הזכניתו של יוסי צמח במקצב ה-70. חוץ מגבי הרשקוביץ המתופף ויורם קולרשטיין הסכסופוניסט, לא רכב אף אחד מהם מקודם על סוס. אחרי שאנשי חוות ורד הגליל אימנו אותם יום שלם, ברח להם סוס, מרוב פחד. הנניס פחדו, שלא להזכיר מי התחלק מהסוס ומי לא ואין היו השלופות ונעיצות הסכינים — העיקר שהמוסי-קה היתה כמיטב הנוסח של המערבונים האיטלקים.

הפקה גדולה נדחתה

בגלל שני אנשים

התזמורת שלא תצטלם היא התזמורת הי-סימפונית של רשות השידור. היתה תוכנית לצלם תזמורת בקונצרט קיץ מיוחד לסלווי-זיה. נערכו כבר הכנות קדם-הפקתיות. פתי-אום נדחתה התוכנית, מדוע? כי אלי קובנ-ו-שמואל שורץ הסכנאים הבכירים של ניידת השידור, יוצאים לשירות מילואים ו-אין להם מחלפים. מזעזע. אפשר רק להת-נחם בכך, שיש עדיין תוכנית לטווח רחוק לשדר סימולטנית ברדיו ובטלוויזיה את הי-קונצרט השבועי של תזמורת רשות השידור המובא כיום בשידור חי רק ברדיו.

לא הצליחו לסדר

את ליאונרד ברנשטיין

לא תמיד מצליח הפנטס של רבקה פרידמן (קלעים). בזמנו, הוצע לצלם את הכנר יהודי מנוחין בבית הי-ארח, אך צוות הטלוויזיה העדיף את מלון „דן“, בו התגורר הכנר. כך הם היו בטוחים שהוא יבא כינור וכך הצליחו לשחוט ממנו נגינה של קטע קצר. את הפסנתרן ליאונרד ברנשטיין ביקש הצוות לסחוב לומלון לבית-הארח, כדי להבטיח שיהיה פסנתר מכוון בס-ביבה והמצלמות תחיינה מכוונות אליו מראש. אבל הפעם זה לא הצליח. ברני-שטיין הסכים לשבת ליד הפסנתר ולדבר ולדבר. הוא לא הסכים לנגן. את התור-צאות נשמע ונראה בתוכנית השבוע של „קלעים“ ואז נחזור ונשאל מדוע צריך פסנתרן לדבר ולא לנגן?

שיר מרפסת מול מרפסת, שילוח את התוכ-נית יחד עם שירים נוספים שלו.

✱ **דראמה טלוויזיונית** (שבת 29/5, 21.45) דחף היצירה — דרמה על פי סיפרו של סומרסט מואם.

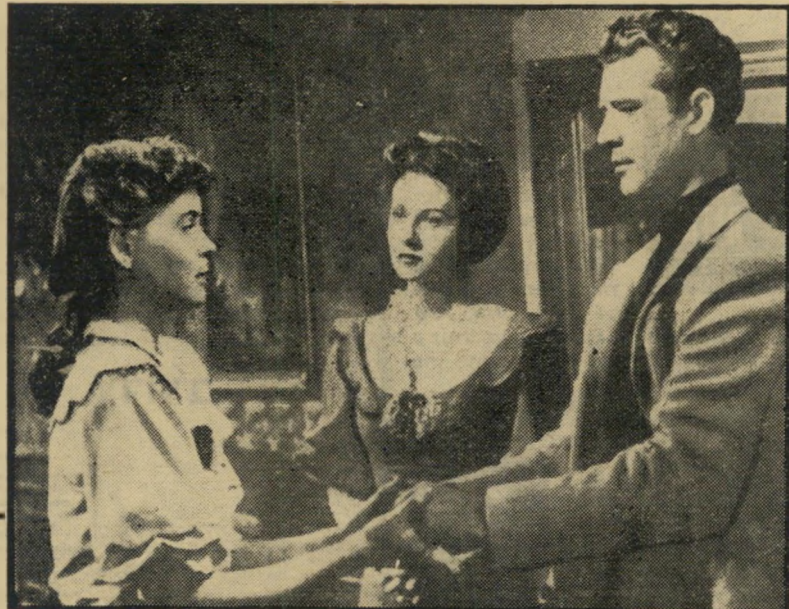
✱ **מחלקה פודית** (שבת 29/5, 20.30) סוכן האינטרפול נמצא טבוע במימי כיירות. צוות המחלקה יוצא ללכודו להמשיך במשי-מתו של הנרצח, בחיטוישם אחרי ראש איר-גון מפעילי הסמים.

✱ **תווים ירוקים** (יום ב' 31/5, 20.20) מיקבץ שירים של אנשי קיבוצים בהשתתפות: להקת בית-אלפא וחפצי-בה, שלישיית גן-שמואל; דודו זכאי — עין הי-שופט; מישל פורקס ומירי פליקס — שרדי; ודורית ראובני —שער העמקים. במאי — דויד קום.

✱ **קלעים** (יום ב' 31/5, 21.00) ירחון לתאיטרון, תערוכות, מחול וקונצרטים. מסיקה — רבקה פרידמן. במאי — אנדרי קאלארשו.

✱ **למשפחה** (יום ג' 1/6, 18.30) תוכנית בערבית עם כותרות בעברית. כיצד מכינים סטייק מאודה, משפחה יוצרת תכי-שיטים מעצמות, טיול לתנור ליד מטולה ועוד. מגישה — גליה סופר. מסיקה — שולמית בן שלום. במאי — ויקטור קמר.

✱ **תעודה** (יום ג' 1/6, 20.20) המורה והעור-כנגדו, של הסדרה „בראלי-80“ על אמ-צעי הטכנולוגיה בשרות ההוראה. משתת-פים: ד"ר סלומון מן האוניברסיטה העברית ואריה שיבל מנהל הטלוויזיה הלימודית. עורך — יצחק שילר. הפקה ובימוי — רם לוי.

„מדרגות לוגייניות“ של היצ'קוק

מי הוא הרוצח המיתרתי?